

[Arbejdsministeren]

Nogle ordførere har været inde på det synspunkt, at man skulle sikre, at vi nu ikke får alt for bureaukratiske, alt for stive samarbejdsregler mellem a-kasser og den offentlige arbejdsformidling. Dette grundsynspunkt er jeg enig i. Hvis man skulle sige noget kritisk om vores hidtidige formidlingsindsats, skulle det vel være, at der måske nogle steder i systemet har bundfældet sig en meget regelorienteret, en meget bureaukratisk indstilling, som vi i Folketinget må have en klar interesse i at fjerne til fordel for selvstændigt initiativ, et aktivt arbejde for at støtte vore arbejdssøgende og vore virksomheder.

Jeg er i øvrigt enig i det, som hr. Ib Christensen sagde om den megen uberettigede kritik, som er fremført mod AF-systemet. Man må erkende, at AF-systemet har haft ganske begrænsede ressourcer, både personalemæssigt og på anden måde, til at klare deres arbejde, og på de ugunstige vilkår, de har haft, synes jeg de har udført og udfører et ganske glimrende arbejde.

Fru Inge Fischer Møller spurgte, om henvisning til samtale, den nye form, der foreslås ved siden af den traditionelle anvendelsesform, skulle forstås som en vælg-vrage regel for arbejdsgiverne. Nej, det er ikke det, der er tanken med reglen. Det, der er tanken med reglen, er, at lønmodtagerne får en rimelig valgmulighed, og at arbejdsgiverne får en rimelig valgmulighed, når det drejer sig om mere varigt og mere kvalificeret arbejde. Jeg tror, at en sådan mere smidig form også vil medvirke til, at en større del af formidlingen af arbejde her i landet, besættelse af nye stillinger, vil komme til at ske gennem vores arbejdsformidlingssystem i stedet for at ske uden om dette system, og det mener jeg alt andet lige at vi har en interesse i.

Så vil jeg gerne sige til hr. Nauerby, at der ikke er tænkt på nogen på forhånd fastlagt begrænsning i antallet af kasser, der kan komme i betragtning i forbindelse med formidlingsindsatsen. Vi vil blot ikke pålægge de kasser, der ikke selv ønsker at deltage i formidlingsarbejdet, en sådan pligt. Vi vil samtidig med denne ansøgningsprocedure og muligheden for at tilbagekalde en tilladelse sikre, at de spilleregler, der naturnødvendigt må gælde i forbindelse med en neutral arbejdsformidling, også bliver respekteret i alle led i vores system. Det er altså ikke tanken, at vi nu skal have en indviklet og komplice-

ret behovsvurdering i de offentlige organer, men alene, at vi sikrer, at disse spilleregler bliver overholdt, og at vi ikke pålægger organisationer, som ikke ønsker det eller ikke har forudsætninger for det, nye forpligtelser i forbindelse med formidling af arbejdet.

Hr. Nauerby var inde på spørgsmålet om, hvorfor der ikke var vægtringsmæssige konsekvenser i forbindelse med henvisning til samtale. Jeg tror, det ligger i, at hr. Nauerby har misforstået forslaget, for forslaget går jo netop ud på at give en større frihed både til arbejdsgivere og til den arbejdssøgende i forbindelse med besættelsen af et konkret job, men heri ligger naturligvis ikke, at den arbejdssøgende ikke kan anvises et arbejde på fuldstændig normale vilkår. Forudsætningen for at kunne oppebære dagpenge er selvfølgelig, som hr. Nauerby var inde på, at man står til rådighed for arbejdsmarkedet.

Må jeg i øvrigt gøre den bemærkning, at henvisning til samtale for os at se vil være undtagelsen og ikke reglen i vores system, at det er en smidiggørelse, som både virksomheder og arbejdssøgende kan have en interesse i.

Hr. Nauerby spurgte, om vi i regeringen betragtede langtidsarbejdsløsheden som et permanent problem. Nej, det gør regeringen ikke, men regeringen erkender, at det er blevet et stort problem, og at der derfor må udfoldes alle tænkelige bestræbelser for at bringe de langtidsarbejdsløse tilbage i beskæftigelse igen, og dette lovforslag indeholder nogle forpligtelser for arbejdsløshedskasserne i samarbejde med deres medlemmer og med arbejdsformidlingen til at sikre, at de muligheder, der er, bliver udnyttet for at bringe de langtidsarbejdsløse tilbage i arbejde.

Jeg vil takke for det positive indlæg, hr. Holm havde. Hr. Holm var inde på det synspunkt, om ikke dette, at man nu inddrog arbejdsløshedskasserne og dermed de faglige organisationer i formidlingsarbejdet, ville føre til en uønskelig deling af de arbejdsløse, sådan at de lette tilfælde – sådan forstod jeg hr. Holm – ville blive klaret af de faglige organisationer, hvorimod de tunge tilfælde ville blive alene arbejdsformidlingens problem. Jeg har den stik modsatte opfattelse. Jeg tror, at når man inddrager organisationer, som i forvejen er aktive i arbejdslivet, giver man de langtidsledige bedre muligheder, end de hidtil har haft.